

Σκλάβος

Κοίτα το έργο σου πως σβήνει
καπνός σαν γίνεται ψηλός
και κόπος σου όλος φθίνει
αναίτιος φαντάζει, μισητός.

Σκλάβος ανάξιος θα μείνεις
της μοίρας σου της ίδιας της φριχτής
που γύρω απ' τ' αδράχτι εσύ τυλίγεις
υποχείριο φωνής ασθενικά πνιχτής.

Και ουρλιάζει μέσα σου ο λύκος
παλεύει άγρια να ελευθερωθεί
απ' τα ατσάλινα δόντια που έχεις σφίξει
να τρέξει, να ξεφύγει, να σωθεί.

Κελί μαύρο αέναο
παράσιτο σαν εσένα έχει γίνει
το αίμα σου που λαίμαργα πίνει
στη μοναξιά μιας ύπαρξης βδελυρής.

Φτερούγισμα κόρακος μέλανος
Το δρόμο σου απρόσκοπτα φράζει
το κελάηδισμα σου αρπάζει.
Αηδόνι θλιμμένο δεν πετά πια.

Φτερά δεν έχει να πετάξει
το κεφάλι καθώς υποτάσσει στο ζυγό
υπάκουα, σαν σβήνει
στον ήχο της δικής του φωνής.

Κωνσταντίνος Βυθούλκας

Β'1 Λυκείου

